

(Политика)

Убрзај, Србијо – одговор Јожи Менцингеру

Не жели Менцингер да ми успоримо. Један део Србије то хоће, онај коме је ово до сада савршено одговарало. Они који нису живели од знања и рада него од познанстава, кланова и веза

Ничег новог у историји. Када год неко негде крене, са свих страна се чује, сложно – Успори мало.

Хоћеш да покренеш учмалу земљу – успори мало.

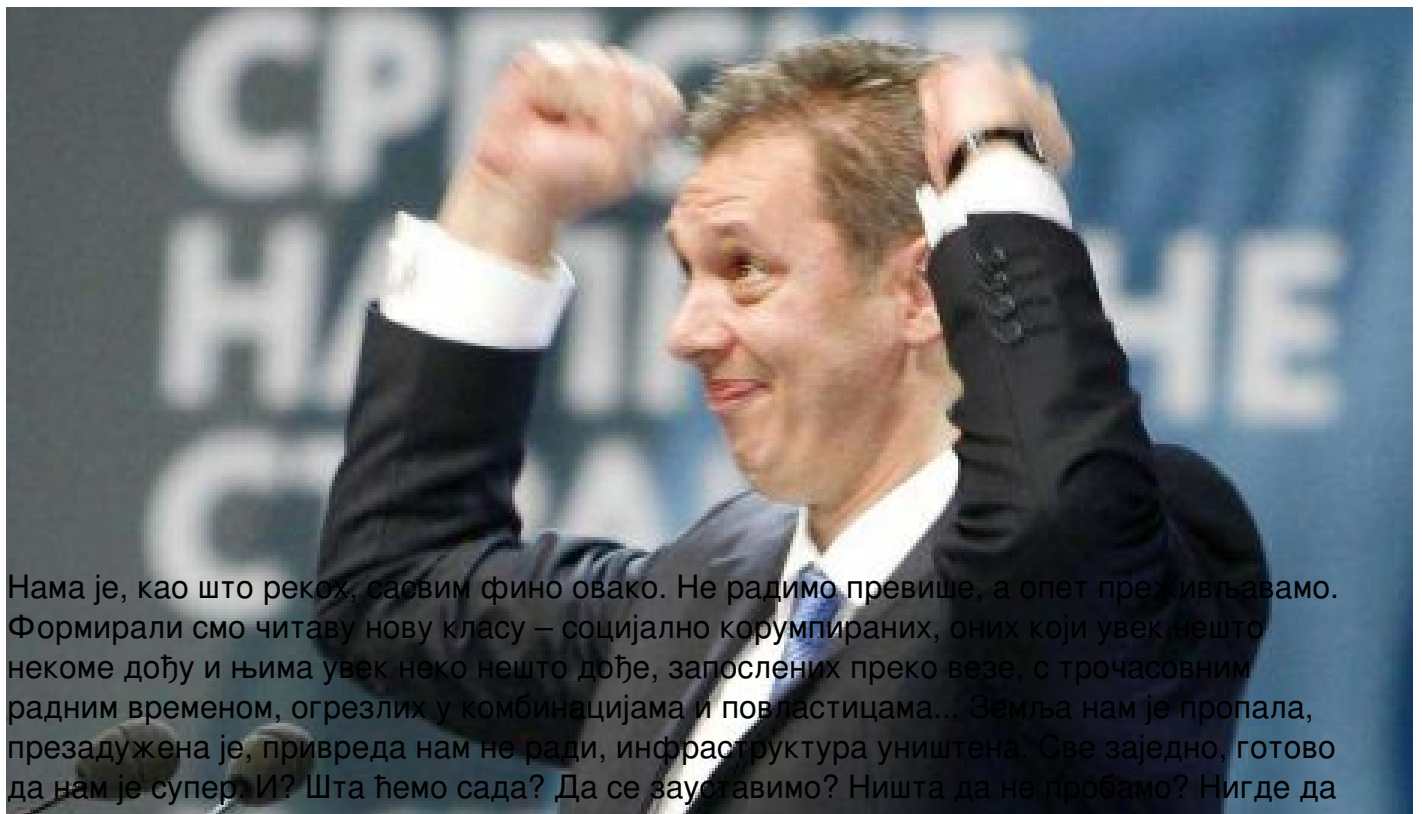
Хоћеш што пре у ЕУ – успори мало.

Хоћеш офанзиву на криминал и корупцију – успори мало.

Пише: Александар Вучић
уторак, 29 јул 2014 16:55

Реформе – успори, бар мало.

Другим речима – куда си ти, уопште, кренуо. Још си и арогантан јер, ако ништа, покушаваш да испуниш оно што си као план направио и не одустајеш од тога. А, нама је увек било најбоље без плана, да преживљавамо, да кунемо све друге за наш, не тако лагодан, али не баш ни тако лош живот, живот у ком смо увек трошили више од онога што смо зарадили. Мислим и на државу и на већину нас.

Нама је, као што рекох, сасвим фино овако. Не радимо превише, а опет преживљавамо. Формирали смо читаву нову класу – социјално корумпираних, оних који увек нешто неке дођу и њима увек неко нешто дође, запослених преко везе, с трочасовним радним временом, огрезлих у комбинацијама и повластицама... Земља нам је пропала, презадужена је, привреда нам не ради, инфраструктура уништена. Све заједно, готово да нам је супер. И? Шта ћемо сада? Да се зауставимо? Ништа да не пробамо? Нигде да не стигнемо?

Да ја, као премијер, послушам савет – Вучићу, успори мало?

И то не савет Јоже Менцингера, који и сам каже да није превише пратио шта се у Србији ради, него савет који су ми, на насловним странама и у хедовима, упутили бројни дневни листови и телевизијске станице, као и политичари који немају политику и не знају како би било каква политика могла да изгледа, осим безумног контрирања у свему, у нади да ће српска линија мањег отпора брзо и неумитно да однесе победу над сваким планом, редом, дисциплином и радом.

Јер, управо је то суштина. Не жели Менцингер да ми успоримо. Један део Србије то хоће. Сви којима је ово до сада савршено одговарало. Сви који нису живели од свог квалитета, знања и рада, него од познанстава, кланова, веза... Сви који су незнање и лењост прогласили за квалитет и за које је сваки рад – непријатељски. Они би да не идемо никуд. Да вечно останемо на истом месту и у месту, како се ништа у њиховом квазисистему не би пореметило. Да не би вредни и квалитетни испливали на површину. Да их нико, никада, случајно не би питао шта стварно знају и шта су, стварно, урадили.

Они су проблем.

Размишљао сам да ли да одговорим на све што је Јоже Менцингер рекао у интервјуу Слободној Европи или, бар, на онај део који је пренела „Политика“ и закључио да нисам дорастао и да немам економско знање које Менцингер несумњиво има, те ћу мање полемисати с њим, а више с алтернативама плана и програма Владе Србије који сам изнео у експозеу пред народним посланицима у Скупштини Србије. Узгред, дозвољавам себи само једну примедбу на рачун свега што је изнео Менцингер, а то је да нисам чуо, видео ни прочитао ни један једини предлог који би говорио како, шта и на који начин би требало да урадимо да спроведемо оздрављење српске привреде, уз највишу могућу заштиту радника и њихових права, те каква је то шок терапија коју смо ми применили. Критика је увек добродошла, али најбоља критика је она која нуди решења, а не критика која каже да сте арогантни само зато што желите, коначно, после деценија великих неуспеха, нешто да промените.

